

Motiverne til Lovforslaget hedder, at Administrationen har savnet Hjemmel til uindskrænket af Amtsgrensdserne at kunne træffe de fornødne Foranstaltninger mod Sygdommens Udbredelse i videre Kredse, har denne Begrundelse ikke været mig ganske klar. Det er jo ganske vist saaledes, at det i Loven af 29de December 1857 § 11 hedder, at det er overladt til Amtmændene indenfor deres Embedsdistrikter at træffe de i Loven nærmere nævnte Bestemmelser og Foranstaltninger under de i Loven forudsatte Tilfælde; men da Indenrigsministeren er Amtmandens Foresatte, har jeg hidtil ikke troet at kunde nære nogen Tvivl om, at han i saa Henseende har samme Myndighed som Amtmændene, og altsaa kan træffe de samme Foranstaltninger, som disse have Hjemmel til at træffe; thi Indenrigsministeren er jo som nævnt Amtmændenes Foresatte, og han maa altsaa, naar han finder det passende, kunne tage Udøvelsen af den dem tillagte Myndighed i sin Haand. Men hvorledes nu dette end forholder sig, se vi jo, at Lovforslagets § 1 første Stykke tilfigter at meddele Hjemmel til meget videre gaaende Foranstaltninger end at bemyndige Indenrigsministeren til for større Distrikter at foretage de samme Skridt, som Loven af 29de December 1857 hjemler Amtmændene Myndighed til at foretage. Efter den nævnte Lovs § 11 kan Amtmanden ikke vilkaarlig paabyde, at Hundene skulle forsynes med Mundkurv eller holdes indespærrede eller lænede, thi der udfordres som en Betingelse Tilstedeværelsen af visse faktiske Forhold, som antages at konstatere, at der i Virkeligheden er Fare paa Færde. Det udfordres jo saaledes, at der paa en Egn skal have viist sig et enkelt eller nogle faa Tilfælde af Hundegalskab, for at der kan udstedes Paabud om, at Hundene skulde forsynes med Mundkurv. Paa samme Maade fordrer der i samme Paragraf Tilstedeværelsen af visse faktiske Forhold, for at Amtmanden kan paabyde, at alle Hunde enten skulle holdes bundne eller dræbes; det fordrer nemlig, at Tilfælde af Hundegalskab skulde ikke blot være optraadte enkeltvis i det paagjældende Amt eller den paagjældende Egn, men skulle være optraadte i et saadant Omfang, at man kan sige, at Sygdommen har antaget en foruroligende Karakter. — Det foreliggende Lovforslags § 1 første Stykke gjør derimod Ministerens Paabud aldeles uafhængigt af faktiske Forudsætninger. Der staaer nemlig allerede i første Linie: „Naar Hundegalskab er eller antages at være udbrudt her i Landet“, hvorimod det ikke forlanges, at denne Antagelse skal støtte

sig til noget positivt Foreliggende, og navnlig ikke til saadanne faktiske Forudsætninger, som Loven af 29de December 1857 § 11 fordrer. Antagelsen behøver kun — anderledes kan jeg ikke lase Lysten — at være af aldeles individuel Beskaffenhed. Det forekommer mig, at der i denne Sag staaer to Hensyn ligeoverfor hinanden, det ene er Hensynet til Sygdommens overordentlige Farlighed, og det andet er Hensynet til den betydelige Rolle, som Hunden spiller i Menneskenes Liv. Det er jo bekjendt, at Hunden er det eneste Dyr, som følger Mennesket lige fra de varmeste Zoner til Polarisen's Kulde. Hunden følger Mennesket lige fra Fyrsternes Sale ned til den simpelle Hytte. Medens Hunden paa den ene Side er nødvendig for Jægeren, blandt andet til at vise, hvor Wildtet ligger, saaledes er Hunden ogsaa nødvendig for Hyrden. Enhver vil have set, hvorledes Schäferhundene forstaa — næsten som Officerer — at mynstre store Flokke af Faar og Køer paa en saadan Maade, at man saa at sige ikke uden disse Hunde er istand til at drive Schäferi. Det er mig bekjendt, at det Forbud, der i Sommer eksisterede imod, at Hunde gif løse, i saa Henseende forarsagede meget væsentlige Ulemper, idet det viste sig umuligt uden Hundes Hjælp at føre store Faareflokkene frem og tilbage ad de Veie, som de skulde passere, og jeg veed, at det dengang var paatænkt at ansøge Autoriteterne om, at det ved saadanne Leiligheder undtagelsesvis maatte blive tilladt at benytte Hunde; om saadanne Ansøgninger ere blevne bevilgede, har jeg ikke havt Leilighed til at erfare. — Men Hunden er jo tillige den tro Bogter, ikke blot for Menneskenes Giendele, men endog for deres Sikkerhed og Liv. — Ogsaa kan man nævne, at Hunden spiller en meget stor Rolle som Lugsugjenstand. Jeg tør sige, at der her i Kjøbenhavn har været mange ældre og enlige Personer af begge Kjøn, som i den forløbne Sommer vare arreterede indenfor fire Vægge tilligemed deres Hund, fordi det var dem umuligt at gaa ud uden at have Hunden med. Man kan nemlig ikke overlade en saadan Hund hjemme til sig selv, thi saa gjør den formeget Støj, den river Møblerne istykker o. s. v. Derfor have virkelig mange Personer af Hensyn til deres Hund maattet tilbringe den heilige Sommer hjemme i deres Stue. Det er disse to Hensyn, som jeg tror man maa afveies mod hinanden: paa den ene Side Hensynet til Sygdommens overordentlige Farlighed, og paa den anden Side Hensynet til den indgribende Rolle, som Benyttelsen af Hunden spiller i Men-